

The Rebel #15 vraag 1

Dit is geen plaats van vermaak.

8 juni 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Mijn echtgenoot is erg boos op u en uw sannyasins en op mij, want ik heb al de grenzen overschreden. Hij komt met me naar de ashram, maar hij houdt er niet van naar u te moeten luisteren. Hij komt naar de poorten van de tempel, maar hij wenst niet te kijken naar het levende god(beeld). Meester, wat verhindert hem?

Yog Shukla, De vraag die je stelde lijkt schijnbaar eenvoudig, maar is in werkelijkheid gecompliceerd en heeft veel implicaties om te begrijpen. Als eerste: het gaat niet over jouw echtgenoot persoonlijk. Het meest fundamentele ding is de structuur van de Indiase mind – het is de oudste mind in de wereld, en duidelijk de meest rotte. Het is al eeuwenlang dood; het heeft niet gefunctioneerd. Het heeft gewoon vergeten hoe het moet functioneren.

De Indiase contributie aan de mensheid, zover het intelligentie aangaat, is erg begrensd. Ja, er zijn een paar mystici geweest, maar zij zijn ook oncreatief, en niet rebels geweest; ze hebben niet de rotheid, de doodsheid van dit land scherp bekritiseerd. Integendeel, ze hebben dit allemaal ondersteund. En de intelligentsia van dit land heeft bewezen de meest impotente te zijn van de hele wereld. Het heeft niets uitgevonden, het heeft geen enkel wetenschappelijk inzicht aan de wereld gegeven.

Haar funderingen zijn niet logisch maar bijgelovig.

Het meest verbazende is dat een paar mystici als Gautama Boeddha, Mahavira, Patanjali, Gorakh en Kabir... deze grote pieken van bewustzijn ongelukkig genoeg hier werden geboren. Ik zeg ongelukkig genoeg want de Indiase intelligentie heeft hun geest niet geabsorbeerd, het heeft hen slechts aanbeden, en vereren is een manier om iets te ontvluchten. Bij verering zeg je, "Het is te hoog voor ons. Jullie zijn speciale mensen, wij zijn de gewone, doorsnee mensheid. Op zijn hoogst kunnen we jullie vereren." Maar niemand heeft de uitdaging geaccepteerd of de mogelijkheid om dezelfde ervaringen en hetzelfde onderzoek van hun eigen subjectiviteit te hebben als een Gautama Boeddha, als een Kabir, als een Farid.

Maar ze hebben een vals idee aan het land gegeven wat enorm gevaarlijk is gebleken. Vanwege deze paar mensen, deze weinige bloemen, is het hele land een van de meest hypocritische maatschappijen geworden.

Iedereen praat over spiritualiteit, het schijnt dat het hele land spiritueel is, en ik ben de wereld rond geweest – ik heb niet een meer materialistisch land gevonden dan dit land. Het spreekt over God, over de ziel, maar dat is enkele een façade. Diep van binnen denkt het alleen aan geld, macht, aanzien. Maar het heeft een erg oud masker, zo vastgekleefd op het originele gezicht dat het bijna haar tweede natuur is geworden.

Ik heb tientallen jaren over het hele land gereisd en ik was verbaasd dat iedereen dingen, als papagaaien herhaalde, die geen enkele zin voor hen hebben. De persoon weet zelfs niet eens de betekenis van wat hij zegt: maar hij herhaalt de geschriften, de Veda's, De Upanishads zeer nauwkeurig. Dat kan door een machine gedaan worden—het heeft geen intelligentie nodig. Vanwege deze hypocrisie heeft jouw echtgenoot mij niet gehoord, en ik denk niet dat hij me gelezen heeft. Ik denk niet dat hij iets over me weet. Toch is hij heel erg door me geërgerd.

De mensen die geërgerd zijn door mij zijn mensen die me niet kennen. Zulke onoprechtheid is er binnenin het wezen van mensen gekomen dat ze niet een eenvoudige overweging aan het feit geven dat, voordat je door iemand geërgerd bent, je hem tenminste de gelegenheid kunt geven zich toe te lichten.

Dan ben je vrij om geërgerd te zijn; niemand verhindert het je. Maar ze zijn bang om te luisteren, ze zijn bang om dichtbij te komen, ze zijn bang om de poort van deze tempel binnen te gaan.

De reden is dat ze heel goed diep in hun harten weten, dat als ze naar me luisteren, als ze binnen in

de tempel komen, ze hun ergernis moeten laten vallen. Ze zullen hun vijandigheid moeten laten gaan, ze zullen hun ego vaarwel moeten zeggen. Ze weten dat ze hun onwetendheid zullen moeten accepteren – dat is het wat hun pijn doet.

Zonder dichtbij me te komen, kunnen ze geërgerd, geïrriteerd, boos blijven – dat is eenvoudig. Maar dichtbij me komend, is het bijna onmogelijk om geërgerd te blijven; je kunt het niet met me eens zijn, maar je kunt niet geërgerd zijn, je kunt geen vijand zijn. Onenigheid is geen vijandschap. De vrees, diep in hun ziel, is dat ze kunnen ontdekken dat wat ik zeg aangenaam is – het is beter niet naar me te luisteren, niet dichtbij te komen, niet hun harten te openen. De angst is erg werkelijk; en dit is niet alleen zo met jouw echtgenoot, het is zo met miljoenen mensen. Als je ze vraagt wat ze over me weten, als je ze vraagt wat mijn benadering ten aanzien van leven is, wat mijn filosofie is, wat mijn houding ten aanzien van religie is, zullen zij niet in staat zijn een enkele vraag te beantwoorden. Ze weten niets; maar om hun kennis te beschermen, die impotent is, is het beter mij niet te horen want mij horend is er een gevaar: Ze zullen misschien hun mening over mij moeten veranderen.

Dit land is zo dood en bang voor verandering geworden dat het al eeuwenlang steeds maar doorgaat allerlei bijgeloof te volgen. Niemand werpt een vraag op, niemand vraagt naar bewijs. Er is geen enkele rebelseheid in de hele geschiedenis van dit land geweest, gewoon een soort bereidwilligheid om slaven te zijn – spiritueel, psychologisch, sociaal, politiek.

Tweeduizend jaar is dit land onder slavernij geweest, onder verschillende kleine stammen, wat absoluut een wonder is, want het land is zo groot en de stammen die geregeerd hebben waren zo klein. Dit land kon hen zonder enige moeilijkheid verslaan, maar het accepteert eenvoudig alles zodat het niet hoeft te veranderen. Verandering schijnt de grootste vrees te zijn in hun mind.

Jouw vraag is, “Mijn echtgenoot is erg geërgerd...” Vraag hem waarover? – want ik ken hem niet, en hij kent mij niet. Er zijn enkele fundamentele regels voordat je iemand jouw vijand kunt maken. Eerst moet je een vriend zijn; zonder vriendschap kun je geen vijandigheid creëren. Hij is absoluut onwetend ten aanzien van mij; provoceer hem gewoon, vraag waar hij door geërgerd is?

En wat is de angst om naar me te luisteren? Als jij gelijk hebt, dan zul je door naar mij te luisteren nog meer overtuigd worden van jouw gelijk. Maar duizenden jaren is dit de leer in dit land geweest: luister niet naar iemand die iets vreemds zegt, verschillend van jou, want hij kan je overtuigen en dan komen de problemen van verandering. Het schijnt comfortabel te zijn om te blijven zoals je bent; verandering schijnt moeilijk te zijn.

Dit land is een smerige poel geworden; het is niet langer een rivier die zich voortdurend schoonmaakt gewoon door te stromen en zich naar nieuwe landen te begeven, in nieuwe gebieden.

Dit land heeft alle beweging misschien vijfduizend jaar geleden gestopt. Het is niet een eigentijds land, het loopt zo ver achter dat het onmogelijk schijnt dat het eigentijds gemaakt kan worden.

Vraag jouw echtgenoot waarom hij door me geërgerd is. Heb ik hem pijn gedaan? Geef ik hem geen respect? Heb ik hem op enigerlei wijze schade berokkend? En als hij voelt dat mijn ideologie verkeerd is, dan moet hij heel erg goed bekend zijn met mijn ideologie voor hij dat kan zeggen. Als hij zelfs niet bereid is om naar me te luisteren, betekent dat eenvoudig de impotentie van zijn ziel.

Er is een oud verhaal over een man, wiens naam Ghantakaran was geworden want hij hing gewoonlijk twee grote bellen bij zijn oren. Terwijl hij liep klingelden deze bellen en zo kon hij niemand horen – hij wenste niet gestoord te worden in zijn overtuigingen, in zijn vertrouwen, in zijn geloof. De mensen hadden zijn naam vergeten: Ghantakaran betekent een man met bellen die bij zijn oren hangen. Maar deze man is erg representatief voor bijna alle Indiërs. Ze zijn allemaal “Ghantakarans,” speciaal jouw echtgenoot.

Je zegt, “Hij is erg geërgerd door u en uw sannyasins, en vanwege mij, want ik heb alle grenzen overschreden.” De Indiase echtgenoot denkt dat de vrouw slechts een bezit is. Hij geeft geen respect aan de vrouw als een menselijk wezen. Hij is gewoon een eigenaar, een bezitter; de vrouw is slechts privé-eigendom, hij heeft haar gekocht. Het instituut van het huwelijk zelf in dit land is een permanente prostitutie en niets anders.

Natuurlijk zal hij zich aan je ergeren – jij hebt getoond meer intelligent, meer moedig te zijn. Je hebt jouw relatie geriskeerd, je hebt jouw toekomst geriskeerd. Je bent hem voorbijgegaan, je hebt

bewezen dat hij in vergelijking met jou een dwerg is. Natuurlijk wordt hij door jou geërgerd. Echtgenoten, in het bijzonder in dit land hebben met het idee geleefd dat de vrouw een slaaf is en zij de meesters zijn. Hun arrogantie en egoïsme is dusdanig dat zij de vrouwen vertellen, "Jouw god is jouw man; er is geen andere god voor jou." Miljoenen vrouwen moesten bereid zijn met hun dode echtgenoten verbrand te worden, omdat de echtgenoot achterdochtig was dat nadat hij gestorven was, zijn vrouw verliefd kan worden op iemand anders. Hij wenste haar te domineren zelfs als hij dood is, en de manier was dat de vrouw ook zelfmoord pleegde.

En deze vrouwen die weigerden, verloren al hun waardigheid in de maatschappij, want de maatschappij is door mannen gemaakt, door de echtgenoten. Ze werden als corrupt behandeld, want als ze hun echtgenoten bemind hadden zouden zij in de brandstapel gesprongen zijn. Ze zouden levend verbrand zijn – dat zou een bewijs geweest zijn dat ze hun echtgenoot liefhadden.

Vreemd, ik heb niet een enkel boek gevonden – en dit land heeft enorme literatuur, misschien meer dan enig ander land – waarin iemand over de man heeft gevraagd als de vrouw sterft; want geen man is ooit in de brandstapel gesprongen en met haar zelfmoord heeft gepleegd. In feite, als het dode lichaam van de vrouw brandt in het vuur, is de echtgenoot aan het plannen maken voor een nieuw huwelijk – gewoon op de begrafenis beginnen mensen te praten waar een vrouw voor hem te vinden. De huidige vrouw is nog steeds niet helemaal verbrand; ze is brandend en de echtgenoot is een nieuw huwelijk aan het plannen.

Er is een andere standaard voor vrouwen, totaal verschillend van de man. Hij is de meester, hij hoeft niets te bewijzen. De vrouw moet haar loyaliteit bewijzen, haar trouw; de man wordt niet gevraagd iets te bewijzen.

Dus jouw echtgenoot moet zich wel aan je ergeren, want je hebt bewezen meer intelligent te zijn, meer alert, meer rebels. Hij heeft niet het lef, en jij hebt lef; dit moet hem enorm pijn doen. Maar het is nu jouw taak om hem uit te dagen. Als hij door mij geërgerd is, vraag hem, "Wat zijn de redenen?" En zeg hem, "Als je enige moed als man hebt, kom dan naar zijn tempel, stel jouw vragen. Tenzij je bewijst dat jouw denken juist is, heb je geen autoriteit om geërgerd te zijn – je moet je verontschuldigen."

Maar hij schijnt een bijgelovig man te zijn. "Hij komt naar de ashram met me, "zeg je "maar hij houdt er niet van om naar u te luisteren. Hij komt naar de poorten van de tempel, maar hij wenst nooit naar het levende godsbeeld te kijken. Meester, wat houdt hem tegen?" -- zijn Indiase erfenis, zijn dode verleden, al zijn dode stamvaders, zijn voorouders. Hij draagt een grote, loodzware last op zijn schouders.

Dit is geen plaats van vermaak; als hij eenmaal hier is, gaat hij onder het mes zonder dat hij het weet. Mijn hele pogen is mensen af te snijden van het verleden, het dode, de schaduwen van de dood, en hen open te maken voor de toekomst – om rebellen te creëren.

Ik geef geen enkel geloof, ik geef je slechts een intens verlangen en dorst naar waarheid zodat je kunt zoeken en haar zelf kunt vinden. Tenzij je de waarheid uit jezelf vindt, is al je kennis eenvoudig een last, een vergif, een destructieve kracht ten aanzien van je intelligentie en zelfs van je ziel.

Maar het hele land leeft met het idee dat zij de enige mensen in de wereld zijn die spiritueel zijn en de rest van de wereld is materialist; en ik heb nooit iemand gezien die meer materialistisch is dan de Indiërs. Ze hechten aan geld alsof het hun ziel is. Ze hechten aan wereldse dingen, die hun heiligen doorgaan veroordelen. Ze eren de heiligen, en ze hopen dat in enig toekomstig leven zij ook afstand van de wereld zullen doen. Maar op dit moment zijn zij bezitterig ten aanzien van dingen, van eigendommen, van macht, zoals ik nog niet in de wereld bij andere mensen heb gezien. En ze leven met dit egoïstisch idee dat dit het enige land is wat spiritueel is – gewoon omdat het een paar mystici heeft voortgebracht.

Enkel omdat een land een paar wetenschappers produceert betekent het niet dat het hele land wetenschappelijk is geworden. Gewoon omdat een land een paar grote dichters voortbrengt betekent het niet dat het hele land dichtersland is geworden. Hetzelfde is het geval met mystici; gewoon vanwege een paar bloemen die bloeiden door de eeuwen heen, betekent het niet dat je een tuin bent.

Jij bent een woestijn, uitermate droog en zonder enige sap, en je bent geërgerd door mij omdat ik probeer een paar oases te creëren, enige tuinen, enige mensen die pit hebben, enkele mensen die werkelijk spiritueel zijn – zonder tegen materialisme te zijn. Het is niet nodig; je kunt spiritueel zijn en alles gebruiken waarin de materie voorziet. Je kunt alles gebruiken wat de wetenschap en de technologie voortbrengen, voor je spirituele groei. Maar ze willen niet naar me luisteren.

Je kunt hier mensen vinden uit alle landen... Ik ben een vreemde in mijn eigen land – het is erg zeldzaam een Indiër te vinden, en als ze komen, is hun doel niet de spirituele zoektocht. Een paar Indiërs zijn gekomen om dingen te stelen, een paar Indiërs komen om een lui leven te hebben, niets doen en vragend om alle comfort. En ze schrijven brieven naar me dat ze gekomen zijn naar de ashram enkel om te mediteren. We hebben geen bezwaar, je kunt mediteren – maar vraag niet om voedsel, en vraag niet om kleren, en vraag niet om onderdak, want dat is geen deel van meditatie. Mediteer gewoon.

En wat is jouw meditatie? – omdat jij gekomen bent om hier te mediteren, en anderen zijn gekomen om huizen voor jou te maken en geld te brengen voor jouw behoeften. Je zult eenvoudig jouw oude idiote zingen herhalen, wat helemaal geen meditatie is. Jij kunt niet deelnemen aan mijn meditaties; jouw remmingen zijn zo dat, omdat hier ook vrouwen zijn, je bang bent, inwendig bevend – het toont jouw seksualiteit en sensualiteit, die onderdrukt zijn.

Een paar Indiërs komen omdat ze denken dat ze hier ongeremd kunnen leven en de maatschappij het niet zal weten. Maar hun redenen zijn nooit spiritueel.

Het is een vreemd verschijnsel, maar misschien zit er enige onderstroom van logische en rationele redenering achter. Omdat zij de wereld eeuwenlang veroordeeld hebben, hebben ze de wereld niet verbeterd, en ze hebben hun eigen rijkdom niet vergroot. Het hele land is arm. Vijftig procent van het land zal sterven tegen het einde van deze eeuw, en als vijfhonderd miljoen mensen sterven, zullen de overgeblevenen ook niet in staat zijn te leven. Wat voor soort leven zal het zijn als je omgeven bent door lijken en er niemand zal zijn om deze lichamen zelfs naar de begraafplaatsen te brengen? En allerlei soorten ziekten zullen zich verspreiden. Maar ze willen niet naar me luisteren. Vijfendertig jaar geleden, begon ik het Indiase volk te vertellen dat het tijd is niet zoveel kinderen voort te brengen. In die tijd had het land slechts vierhonderd miljoen inwoners. Maar ik werd gestenigd, mijn bijeenkomsten werden verstoord, pogingen werden gedaan om mij te vermoorden – en ze luisterden nooit naar wat ik zei. Nu hebben ze de bevolking verdubbeld, meer dan verdubbeld, en tegen het einde van deze eeuw – slechts dertien jaar nog – zal India het grootste inwonertal van de wereld hebben.

Voor de eerste keer zal ze China voorbijgaan; tot nu toe heeft China het grootste inwonertal gehad, maar ze zijn hun verstand gaan gebruiken en zijn begonnen dit te regelen. De laagste schatting voor India is een miljard mensen, en de hoogste schatting een miljard achthonderd miljoen mensen. Het schijnt onvoorstelbaar hoe dit land zelfs maar gaat overleven. Het heeft geen enkele nucleaire bomexplosie nodig, het zal zichzelf vernietigen door meer kinderen te produceren.

Maar ze waren tegen mij omdat kinderen geschenken zijn van God. Er is geen bewijs voor enige God; en als God enige intelligentie heeft, dan kan hij niet doorgaan de bevolking te vermeerderen. Of hij is een imbeciel, achterlijk, of gewoon een andere Indiër.

De landeigenaar had de dochter van de arme boer van haar maagdelijkheid beroofd, maar hij wenste eerlijk te zijn, dus liet hij de moeder van de dochter bij hem komen. Hij zei tegen de moeder, “U weet, dat ik uw dochter niet kan trouwen, maar ik wens haar te compenseren. Ik zal vijfduizend roepies op het kind vastzetten, tweeduizend roepies voor uw dochter. Voor uzelf, geef ik vijfhonderd roepies.”

De moeder kon even niet ademhalen. “De zegeningen van al de heiligen over u. De zegeningen van alle goden over u. De zegeningen van alle wijzen,” en ze pauzeerde toen een vreselijke gedachte haar overviel. “Ah, goede hemel, mijnheer, zei ze, “Als ze een miskraam heeft, wilt u haar dan nog eens een kans geven?”

Geld is alles. In de naam van karakter, is alles hypocrisie. Zelfs degene waarvan jij denkt dat het heiligen zijn hebben hun duistere kanten. De meest moeilijke en zichzelf kwellende heiligen zijn de naakte monniken van de Jaina's. Zij hebben van alles afstand gedaan, zelf van kleding.

Net een paar jaren geleden werden twee naakte heiligen gevonden dichtbij Calcutta die met elkaar aan het vechten waren, dus werden ze naar het politiebureau gebracht en gevraagd, “Wat is er aan de hand? Jullie hebben niets, dus waarvoor ben je aan het vechten.?”

De jongste, de discipel onthulde het feit dat al de Jaina's een kleine houten borstel bij zich hebben enkel om de grond schoon te maken waar hij gaat zitten – van wol gemaakt zodat geen mieren of iets anders gedood zal worden, zachte wol. Maar ze hadden het handvat van die borstel hol gemaakt, en ze droegen er honderd roepie biljetten binnenin. Het vechten begon omdat de discipel niet bereid was het geld te verdelen; hij had meer geld dan de meester.

De Jaina's van Calcutta probeerde de zaak stil te houden, en het is erg makkelijk in India: ze kochten de politie om. De heiligen en de politie zijn niet erg verschillend; Ze kochten de journalisten om zodat het niet gepubliceerd zou worden. Een van mijn vrienden schreef me dat gewoon om hun prestige te beschermen, de Jaina's niet toestonden dat deze heiligen ontmaskerd werden. Maar zij die van alles afstand gedaan hebben dragen nog steeds geld bij zich, hebben nog steeds het verlangen in zich om meer te hebben, zijn nog steeds bereid te vechten, elkaar te slaan, gewelddadig te zijn.

Het is een vreemd land: het heeft al de grote lessen van de mystici vergeten, het leeft als volgelingen van de stomme priesters die niets weten zover het ervaring betreft. En ze zijn tegen me, omdat ik hen vijfendertig jaar lang voortdurend heb ontmaskerd.

De rijkste man in India, Jugal Kishor Birla, had me een blanco cheque aangeboden als ik Hindoeïsme aan de wereld zou prediken. Hij zou alle regelingen treffen, alle onkosten betalen. Ik zei hem, “Je spreekt met de verkeerde man. Ik zal jouw Hindoeïsme ontmaskeren; ik kan het niet prediken. Je kunt jouw blanco cheque voor iemand anders bewaren.”

Hij kon het niet geloven. Hij zei, “Ik ben bereid miljoenen roepies aan je te geven.”

Ik zei, “Miljoenen of miljarden maakt geen enkel verschil. Ik zal slechts dat zeggen wat ik als juist zie, en ik zal veroordelen wat er ook verkeerd is, tot wie het ook behoort – Hindoes of Mohammedanen of Christenen, het maakt me niet uit.”

Alle religies zijn door mij geërgerd, maar hun ergernis toont dat ze geen enkel antwoord op mijn vragen hebben; wat ik ook zeg, ze zijn niet in staat het te weerleggen.

De paus brengt elk jaar een zwarte lijst uit van boeken die Katholieken niet moeten lezen. Al mijn boeken zijn op de zwarte lijst van de paus, die de katholieken niet mogen lezen. Een van de Engelse uitgevers, Sheldon Press, publiceerde acht van mijn boeken; de manager was erg geïnteresseerd in wat ik zei. Ik was niet op de hoogte dat het een bedrog was: Sheldon Press is niet een onafhankelijke uitgeverij, het behoort toe aan de kerk van Engeland, bedoeld om het Christendom te promoten – ze hadden het gecreëerd alsof het een onafhankelijke uitgever was, niet een Christelijke uitgever.

Toen de aartsbisschop van Engeland erachter kwam dat de manager acht van mijn boeken publiceerde, werd hij hysterisch. Onmiddellijk werden alle acht boeken teruggehaald van de markt.

Mij werd meegedeeld dat ze nu niet langer in staat zijn enig boek van mij te publiceren, en de boeken die ze al publiceerden, hebben ze uit de verkoop teruggetrokken.

Toen ontdekten sannyasins de reden – want deze boeken werden zo goed verkocht. De manager legde hen uit, “Het spijt me. Het is in werkelijkheid een Christelijke uitgeverij om het Christendom te promoten. Zonder hun kennis publiceerde ik deze acht boeken want ik hield van deze boeken. Maar nu staat mijn baan op het spel, dus moet ik hen terughalen.”

We vroegen hen deze boeken aan ons centrum te geven voor de kostprijs; de aartsbisschop wilde dit niet – ze moesten vernietigd worden! Dus werden ze verkocht aan een bedrijf wat afvalpapier opkoopt en recyclet. Ze leden een verlies, maar ze vernietigden de boeken.

Het zal zijn één individu tegen de hele wereld, en een paar reisgenoten die moedig genoeg zijn om met iemand te zijn die constant getreiterd wordt door de regering op elke mogelijke manier, door de religies op elke mogelijke manier.

Tien Christelijke verenigingen hebben een zaak tegen mij in het hof van Kanpur aangespannen, omdat ik zei dat er niets heilig is in de heilige Bijbel – in tegendeel, het bevat vijfhonderd bladzijden met pure pornografie. En ik spreek eenvoudig over feiten, want de heilige Bijbel is er en

iedereen kan het openslaan en lezen. Tien Christelijke verenigingen samenbrachten de zaak voor de rechtbank waar de rechter een Christen is, dus een onaflosbare arrestatie werd onmiddellijk tegen me uitgevaardigd.

We moesten onmiddellijk in het hof van Aallahabad vechten voor uitstel, en de zaak naar de hoge raad brengen. Het is zo eenvoudig dat ik geen advocaat nodig heb om over de zaak te argumenteren, gewoon deze vijfhonderd bladzijden voorlezen en de rechter vragen, “Is dit pornografie of niet? En als dit geen pornografie is, dan is er niets pornografisch in de hele wereldliteratuur.”

En dit is de situatie niet alleen met de Bijbel, de Hindoe Puranas zijn veel erger – zo lelijk, en obscene. Maar iets van waarheid zeggen is vijandigheid creëren in de onwetende massa die hun Puranas niet lezen, die hun Bijbel niet lezen. De priesters spreekt alleen over de mooie bladzijden, deze vijfhonderd bladzijden worden niet vermeld.

De Joden vermijden van hun Torah, het lied van Solomon, want het is zo sensueel, zo seksueel dat ze zich beschaamd voelen. Maar het is het enige mooie, het enige artistieke, esthetische stuk in hun hele boek. Ze vermijden het erover te spreken; het wordt niet in hun synagogen vermeld. Ze kunnen het er ook niet uithalen want het is hun heilige boek, noch kunnen ze het accepteren, want het gaat in tegen hun geremde mind. Het is zuiver een liefdeslied, zo sappig dat er misschien niets vergelijkbaars bestaat in de hele literatuur van de mensheid. Elk woord heeft een sensualiteit, een levendigheid. Hoe het in hun heilig geschrift terecht is gekomen weet niemand.

Het is mijn bestemming om door de hele wereld veroordeeld te worden. Jouw echtgenoot is geen uitzondering, hij is gewoon deel van de onwetende massa. Maar jij hebt een moedige stap genomen; probeer nu jouw echtgenoot dichterbij me te brengen. En een ding is zeker: hij is een pantoffelheld, want hij komt met je tot aan de poort. Jij moet gewoon een kleine woedeaanval creëren, en dan zal hij mee naar binnen komen om naar me te luisteren. Speel gewoon een beetje toneel, zeur tegen hem, treiter hem op alle mogelijke manieren, gun hem geen enkel ogenblik rust. Geen echtgenoot kan een vrouw verslaan – dat is een absoluut, wetenschappelijk feit.